

ΣΑΣΠΕΝΣ ΓΙΑ ΤΡΕΛΟ ΞΕΝΥΧΤΙ. ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΚΑΙ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟ.
LEE CHILD, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

MATTHEW QUIRK

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΙΔΟΥΣΗ

Η ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ο Πίτερ Σάδερλαντ βάδιζε προσεκτικά ανάμεσα στα δέντρα, με το σκούρο μπλε κοστούμι, το λευκό πουκάμισο και τα μαύρα, καλογουαλισμένα του παπούτσια. Όλα σύμφωνα με τον κώδικα του FBI, έναν κώδικα που ακολουθούσε πιστά τόσο καιρό.

Όλα – εκτός από το τσεκούρι στο χέρι και το δανεικό, χωρίς σειριακό αριθμό πιστόλι στον γοφό του.

Η πλαϊνή πλευρά του λαιμού του ήταν γεμάτη μώλωπες και εκδορές. Είχε να κοιμηθεί είκοσι τέσσερις ώρες.

Ήταν ωραίο το τσεκούρι, με την ατσάλινη λάμα να γυαλίζει σαν ξυράφι στην άκρη της λαβής εβδομήντα πέντε πόντων από αμερικάνικη μελιά.

Προχώρησε προς το αρχοντικό από κόκκινο τούβλο παρατηρώντας το με προσοχή. Ο Πίτερ ήξερε πώς να μπει και να βγει από ένα σπίτι χωρίς να αφήσει ίχνη. Αυτή ήταν η δουλειά του. Να παρακολουθεί. Να εντοπίζει. Να βλέπει χωρίς να τον βλέπουν.

Δεν κρυβόταν όμως πια. Διέσχισε το μαλακό γρασίδι προς το πίσω μέρος του σπιτιού.

Η μέρα ήταν δροσερή, τα μάγουλά του όμως ήταν αναφοκοκκινισμένα. Άκουγε την καρδιά του να χτυπά δυνατά σαν κύμα που σκάει αφρισμένο. Του άρεσε· του άρεσε η αδρεναλίνη που κυλούσε ορμητική στη ραχοκοκαλιά του καθώς ανέβαινε δυο δυο τα σκαλιά της πίσω βεράντας ως την πόρτα.

Είχε σίγουρα σύστημα συναγερμού το σπίτι, δεν τον ένοιαζε όμως. Ας έρχονταν. Όλοι τους. Η αστυνομία. Η Μυστική Υπηρεσία. Οι ψυχροί εκτελεστές μασκαρεμένοι σε μυστικούς πράκτορες.

Ήταν πάντα τόσο πιστός στους κανόνες ο Πίτερ. Έπρεπε να είναι. Ο πατέρας του είχε προδώσει τη χώρα του. Οι υποψίες

ακολουθούσαν τον Πίτερ στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής του. Δεν μπορούσε να τις αποφύγει, όσο άψογος κι αν ήταν· και τώρα του είχαν κολλήσει και την ταμπέλα του προδότη.

Συνέχισε με τον ίδιο ρυθμό καθώς λύγιζε τον καρπό του και άφηγε το τσεκούρι να γλιστρήσει από τα δάχτυλα μέχρι κάτω, για να το αδράξει από την άκρη της λαβής. Το αριστερό του χέρι έκλεισε γύρω από το ροζιασμένο ξύλο πάνω από το δεξί και έγειρε το τσεκούρι πίσω μέχρι να αγγίξει τη ράχη του η δίκιλη λάμα. Την τίναξε μπροστά με όλη του τη δύναμη.

Δεκατέσσερα χρόνια καταπιεσμένης οργής, δεκατέσσερα χρόνια που ακολουθούσε τους υποκριτικούς κανόνες τους, όλη η μανία για τους ανίσχυρους που είχε δει να πεθαίνουν στα χέρια των ισχυρών – όλα μέσα σ' εκείνο το χτύπημα. Αρκετά πια με τις σαχλαμάρες περί Καλού Παιδιού.

Η λάμα έσκισε ανατριχιαστικά τον αέρα, χτύπησε την πόρτα στην άκρη και τη διέλυσε σαν πολιορκητικός κριός. Η κλειδαριά και το χερούλι έγιναν κομμάτια.

Άνοιξε την πόρτα με μια κλοτσιά. Ακριβώς μπροστά του τον περίμενε μια κάμερα.

Τέλεια. Ήθελε να τον δουν. Να σημάνει συναγερμός στον Λευκό Οίκο.

Ανέβηκε πάνω να βρει το χρηματοκιβώτιο.

Δολοφόνησαν αθώους οι προδότες, κήρυξαν τον πόλεμο ενάντια στην ίδια τους τη χώρα – σιωπηλό πραξικόπημα. Σύντομα θα αποκτούσαν τον έλεγχο. Σύντομα θα πέθαιναν κι άλλοι αν δεν έκανε κάτι. Ίσως του κόστιζε τη ζωή αυτό. Το ήξερε.

Ήξερε πως ίσως έπρεπε να σκοτώσει κάποιον εδώ. Μόλις πριν από μία μέρα κάτι τέτοιο θα ήταν αδιανόητο, ποτέ του όμως δεν είχε ζήσει τέτοια προδοσία, ποτέ δεν είχε νιώσει τέτοια οργή. Δεν ήξερε ποιος ήταν πια· ήξερε όμως τι έπρεπε να κάνει. Μόνο με έναν τρόπο θα τέλειωνε αυτό. Με την κάννη ενός όπλου να τον κοιτάζει.

Έξι μέρες νωρίτερα

Τα παπούτσια του Πίτερ ήταν μπροστά στην πόρτα της ντουλάπας. Ένα φρεσκοσιδερωμένο πουκάμισο κρεμόταν από το χερούλι μαζί με το σκούρο μπλε κοστούμι. Το ξυπνητήρι χτύπησε. Ήταν πέντε το απόγευμα.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άνοιξε τα στόρια, ύστερα έστρωσε σεντόνι και κάλυμμα προσέχοντας τις γωνίες.

Ο ήλιος ήταν χαμηλά και χάθηκε πίσω από τα δέντρα και τις πολυκατοικίες κοντά στον Εθνικό Καθεδρικό Ναό της Ουάσινγκτον.

Η νύχτα πλησίαζε και η μέρα του μόλις ξεκινούσε. Δούλευε για το FBI και, μετά από μια σειρά γεγονότων που ακόμη δεν είχε καλοκαταλάβει, είχε βρεθεί αποσπασμένος στον Λευκό Οίκο. Είχε αναλάβει το γραφείο νυχτερινής δράσης στην Αίθουσα Διαχείρισης Κρίσεων, με δωδεκάωρη βάρδια από τις εφτά το απόγευμα ως τις εφτά το πρωί.

Με δυο λόγια, βρισκόταν πάνω από μια γραμμή έκτακτης ανάγκης όλη νύχτα κάθε νύχτα και περίμενε κάποιιο τηλεφώνημα που ίσως να μη γινόταν ποτέ.

Το λεωφορείο τον άφησε στην πλατεία Λαφαγέτ και στράφηκε νότια καθώς ο ήλιος που έδυε έβαφε τον Λευκό Οίκο κόκκινο.

Διέσχισε την G και χώθηκε στο Τόνικ, ένα μπαρ στο Φόγκι

Μπότομ. Έφαξε να βρει τον Μπράιαν, συνάδελφό του από τη Δυτική Πτέρυγα, που του είχε πει να περάσει.

Προχωρούσε με την πλάτη στον πίσω τοίχο του μπαρ κι έβλεπε όλο τον χώρο. Έπιασε τον εαυτό του να παρατηρεί τους άλλους πελάτες, το ύψος και το βάρος τους, ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και ασυνήθιστες συμπεριφορές, καταγράφοντας σιωπηλά τα πάντα.

Δεν μπορούσε ποτέ να ξεχάσει τις παλιές συνήθειες. Η δουλειά του για χρόνια ήταν να παρακολουθεί. Ξεκίνησε στο FBI ως ειδικός στις παρακολουθήσεις, και έμεινε γνωστός στο γραφείο ως G*.

Περνούσε αθόρυβα πίσω από τις παρέες. Ο Πίτερ, κοντά δυο μέτρα και εκατό κιλά, ξεχώριζε εύκολα· προτιμούσε όμως να αποφεύγει την προσοχή των άλλων και ήξερε πώς να κυκλοφορεί χωρίς να γίνεται αντιληπτός.

Είδε τον Μπράιαν να του γνέφει. «Θέλεις μια μπύρα;»

«Ευχαριστώ» είπε ο Πίτερ. «Πάω μέσα. Για λίγο ήρθα.»

«Ακόμη νύχτες είσαι;»

Ο Πίτερ έκανε πως κοιμόταν όρθιος κι άνοιξε ξαφνιασμένος τα μάτια. «Ε; Τι;»

Ο Μπράιαν γέλασε και ήπια μια γουλιά. Το κοστούμι του ήταν καλοραμμένο, μοντέρνο, υπερβολικά ακριβό για τον μισθό του. Ένα καλόβολο πλουσιόπαιδο από το Κονέκτικατ που δούλευε μέρα στο γραφείο του συμβούλου για θέματα εθνικής ασφάλειας. Είχαν παίξει μερικές φορές μπάσκετ. Είχε τη συνήθεια να κολλάει στο τέλος κάθε πρότασης το όνομα όποιου είχε μόλις γνωρίσει —«Κι εσύ πού πήγες σχολείο, Πίτερ;»— κάτι που ο Πίτερ εκλάμβανε ως ένδειξη της ανάγκης του για δικτύωση, για αποθήκευση ονομάτων στη νοερή του ατζέντα.

Ο Πίτερ αναγνώρισε τον άντρα δίπλα στον Μπράιαν από ένα

---

* G ή G-Man (Government Man), όρος που χρησιμοποιείται για πράκτορα του FBI. (Σ.τ.Μ.)

μπάρμπεκιου που είχε πάει το καλοκαίρι. Δούλευε στο γραφείο του διευθυντή.

«Ει, Θίο» είπε και έσφιξε το χέρι του.

«Έλα, λέγε» είπε ο Μπράιαν στον Θίο, που έριξε επιφυλακτικά μια ματιά γύρω.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Πίτερ.

«Ο Θίο είδε τις λίστες προαγωγών και μεταθέσεων».

Ήταν το αγαπημένο θέμα κουτσομπολιού στα πηγαδάκια του γραφείου.

«Θέλεις να μάθεις αν θα πάρεις;» ρώτησε ο Μπράιαν τον Πίτερ χαμογελώντας με νόημα.

«Φυσικά» είπε ο Πίτερ, αλλά, καθώς έσκυβε ο Θίο, σήκωσε το χέρι. «Μη μου πεις όμως».

«Τι;»

«Θα το μάθω σύντομα».

«Δεν θέλεις να μάθεις;»

«Δεν πειράζει. Θα περιμένω».

Ο Θίο ίσιωσε το κορμί του και η ανάλαφρη ατμόσφαιρα κοινών μυστικών διαλύθηκε.

«Δεν είναι και τίποτα το σπουδαίο» είπε ο Θίο κρατώντας τώρα αμυντική στάση. Πράγματι, δεν ήταν. Πολλές φορές άφηναν υπονοούμενα τα αφεντικά και οι περισσότερες αυξήσεις και προαγωγές γίνονταν γνωστές πολύ πριν από την ώρα τους.

«Δεν σου κάνω τον δύσκολο» είπε ο Πίτερ. «Όλα καλά. Απλώς δεν θέλω να ξέρω».

«Πας να με κάνεις να φανώ σαν κανένα καρφί; Εσύ;»

Ο Πίτερ πρόσεχε να μην αφήνει την παραμικρή υπόνοια απρέπειας. Όλη του σχεδόν τη ζωή τον παρακολουθούσαν, έφαχναν για το παραμικρό παράπτωμα. Ίσως γι' αυτό του ήταν τόσο εύκολο να παρακολουθεί και να αποφεύγει την παρακολούθηση.

Πάντα ακολουθούσε με προσοχή τους κανόνες, με την ελπίδα πως θα τον βοηθούσαν να ξεφύγει από το στίγμα των εγκλημάτων του πατέρα του, πως θα τον γλίτωναν από αυτό που ήταν.

«Όχι» είπε ήρεμα ο Πίτερ. «Απλώς άσε με έξω απ' όλο αυτό».

Ο Θίο γέλασε χαιρέκακα. «Το παίζεις πάντα σωστός, όλοι όμως ξέρουν...» Έστρεψε αλλού το βλέμμα.

«Ξέρουν τι;» ρώτησε ο Πίτερ.

Ο Θίο κοίταξε αριστερά του σαν να έψαχνε κάποιον καλύτερο να μιλήσει. Μουρμούρισε κάτι για μπαμπά και κατάσκοπο.

Ο Πίτερ πλησίασε ακόμα περισσότερο και τον κοίταξε στα μάτια.

«Θέλεις να μου πεις κάτι;»

Ο Θίο ξεφύσησε και τον κοίταξε αμίλητος για μια στιγμή. Οι υπόλοιποι σώπασαν.

«Δεν με πειράζει, έτσι κι αλλιώς. Τα έχω ακούσει όλα» συνέχισε ο Πίτερ. Όλη του τη ζωή αντιμετώπιζε αυτές τις αηδίες. Πρέπει απλώς να μη δίνεις σημασία, να τους δείχνεις πως είσαι κύριος του εαυτού σου, πως δεν έχεις τίποτα να κρύψεις.

Μια ευχάριστη αίσθηση κύλησε στο κορμί του, σαν αυτό που ένιωθε πριν από κάποιο σημαντικό παιχνίδι ή όταν προσπαθούσε να του ξεφύγει ο στόχος παρακολούθησης. Μήνες ήταν χωμένος πίσω από ένα γραφείο. Διψούσε για δράση.

Διέτρεξε με το νύχι του αντίχειρα το πλάι του μεσαίου του δαχτύλου και το πίεσε με δύναμη στον κόμπο. Η σουβλιά του πόνου τον έκανε να συγκρατηθεί. Ήταν μια παλιά συνήθεια, ένας τρόπος για να διαλύσει την ένταση της στιγμής. *Ήρεμα, Σάδερ-λαντ. Ήρεμα.* Πήρε δυο βαθιές ανάσες και χαμογέλασε.

Ο Θίο ταράχτηκε, κούνησε το κεφάλι και έκανε πίσω χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Ο Μπράιαν έκανε μια γκριμάτσα στον Πίτερ. «Συγγνώμη γι' αυτό».

«Μην ανησυχείς» είπε ο Πίτερ ενώ οι κουβέντες γύρω τους ξαναδυνάμωναν. «Πρέπει να φύγω έτσι κι αλλιώς».

«Σίγουρα δεν θέλεις τίποτα; Έναν καφέ;»

«Εντάξει είμαι. Ευχαριστώ».

Ο Πίτερ στράφηκε προς την πόρτα και ο Μπράιαν ύψωσε το ποτήρι του. «Ένας έντιμος άντρας στην Ουάσινγκτον».

«Ξέρω». Ο Πίτερ χαμογέλασε. «Δεν πάω καλά».

Ηνύχτα εκείνη στην Αίθουσα Διαχείρισης Κρίσεων ξεκίνησε όπως οποιαδήποτε άλλη. Ο Πίτερ μπήκε στη Δυτική Πτέρυγα και ένας αξιωματικός της Μυστικής Υπηρεσίας έλεγξε το σήμα του για να περάσει.

«Πώς πάνε οι βολές, Μπέαρ;» Το παρατσούκλι του Πίτερ από τον καιρό που έπαιζε μπάσκετ στο κολέγιο.

«Έχω σκουριάσει λίγο» είπε ο Πίτερ. «Θα 'πρεπε να πηγαίνω πιο συχνά».

«Ακόμη σ' εκείνο το υπόγειο σε έχουν;»

«Μάλιστα, κύριε».

Γέλασε. Η ιδέα ενός ψηλού άντρα κλεισμένου σε ένα μικρό δωμάτιο ήταν μάλλον αστεϊρευτη πηγή χιούμορ για τον φύλακα. «Πόσο είναι το ταβάνι εκεί κάτω; Δυόμισι μέτρα; Δύο;»

«Κάθε βράδυ και χαμηλότερο» είπε ο Πίτερ, χτύπησε φιλικά το γραφείο και προχώρησε στον διάδρομο.

Το αφεντικό του, ο Τζέιμς Χόκινς, τον προσπέρασε διαβάζοντας κάτι στο τηλέφωνό του. Ανώτερος σύμβουλος και βετεράνος του τομέα εθνικής ασφάλειας του FBI, ήταν εκεί μέσα ο άνθρωπος του Προέδρου σε θέματα αντικατασκοπείας και τρομοκρατίας. Πρέπει να είδε τον Πίτερ, αν και η μόνη του αντίδραση ήταν να σμίξει ελαφρά τα φρύδια.

Ήταν μεγαλόσωμος ο Χόκινς, με κορμοστασιά εργατή, μαύ-

ρα κοντοκομμένα μαλλιά που αραίωναν και περιποιημένη γενειάδα.

Τώρα που βρισκόταν στον Λευκό Οίκο, τόσο κοντά στον Πρόεδρο, πρόσεχε ότι τον παρακολουθούσαν περισσότερο από κάθε άλλη φορά κι έβλεπε την ανησυχία που περνούσε φευγαλέα από το πρόσωπό τους μόλις καταλάβαιναν ποιος ήταν.

Ο Χόκινς ήξερε τον πατέρα του πριν από το σκάνδαλο και το γεγονός ότι ο Πίτερ τού έμοιαζε τόσο πολύ δεν βοηθούσε καθόλου.

Ο Χόκινς –χωρισμένος, πρώην καθολικός, εργασιομανής– συνήθως πλανιόταν σαν μαύρο σύννεφο μες στο κτίριο. Χαιρετούσε τους υφισταμένους του, αν τους χαιρετούσε καν, με ένα κούνημα του κεφαλιού κι ένα αχνό «εί», που ακουγόταν σαν να είχε μόλις κουνήσει άθελά του χτυπημένο χέρι ή πόδι. Ήταν ίσως το τίμημα για τα τόσα χρόνια απόρρητης εργασίας ή τα τόσα μυστικά που κουβαλούσε, έδειχνε όμως ιδιαίτερα ψυχρός με τον Πίτερ.

Υπήρχαν στιγμές που οι υποψίες τον ενοχλούσαν, τον έκαναν να νιώθει σαν απατεώνας, μια εσωτερική απειλή που είχε καταφέρει με κάποιον τρόπο να τρυπώσει στην καρδιά της κυβέρνησης.

Απόψε όμως ο Πίτερ δεν έδωσε σημασία στο ενοχλημένο βλέμμα του Χόκινς. Κοντοστάθηκε στα παράθυρα στο τέλος του διαδρόμου και κοίταξε έξω τον Κήπο των Ρόδων και τα φωτεινά παράθυρα του μεγάρου του Λευκού Οίκου. Αυτός ήταν ο λόγος που είχε φανεί τόσο προσεκτικός όλον αυτόν τον καιρό. Είχε κερδίσει μια θέση εδώ, του είχαν εμπιστευτεί τις πιο απόρρητες υποθέσεις του έθνους.

Του άρεσαν οι μετέωρες αυτές ώρες του σούρουπου και του ξημερώματος, όταν το περισσότερο πολιτικό προσωπικό είχε πάει σπίτι. Τα γραφεία ήταν άδεια, τα τηλέφωνα βουβά, οι διάδρομοι βυθισμένοι στη σιγαλιά. Εκείνες τις στιγμές ο Λευκός Οίκος δεν

ήταν πια πεδίο κρίσεων και κομματικών μαχών. Το μόνο που ανάδινε ήταν παράδοση και επισημότητα.

Το γαλάζιο σήμα τού έδινε πρόσβαση παντού και μερικές φορές τριγυρνούσε τη νύχτα στον Λευκό Οίκο με τους πρώτους ορόφους στη διάθεσή του. Μολονότι κόντευε χρόνος που δούλευε εδώ και γνώριζε από πρώτο χέρι το κόστος και τις προδοσίες της πολιτικής ζωής –λίγοι τα γνώριζαν καλύτερα από εκείνον–, εξακολουθούσε να νιώθει δέος στην ιδέα ότι είχε γραφείο εκεί μέσα και μπορούσε να παίξει τον ρόλο του, όσο μικρός κι αν ήταν.

Κάποτε αντιμετώπιζαν και τον πατέρα του με την ίδια εμπιστοσύνη, και η απώλειά της τον σκότωσε.

«Χάλια δείχνεις, Σάδερλαντ».

Η προσωπάρχης Νταϊάν Φαρ πρόβαλε από τη γωνία πίσω του με μια κούπα στο χέρι. «Δεν χρειάζεται να μου πεθάνεις επειδή σε έθαψα ήδη εκεί κάτω, εντάξει;»

«Κατανοητό».

Ήταν ασυνήθιστη τέτοιου είδους πρόσβαση σε προσωπάρχη, το ίδιο όμως ήταν και όλα όσα αφορούσαν τη δουλειά του, αφού χειριζόταν μια γραμμή έκτακτης ανάγκης που κατέληγε απευθείας σε εκείνη και στον Χόκινς, την ύπαρξη της οποίας γνώριζαν μόνο οι ίδιοι. Η Φαρ τον είχε προσλάβει, τον είχε φέρει στον Λευκό Οίκο, του είχε δώσει την ευκαιρία να αποδείξει την αξία του.

Δούλευε ακούραστα επτά μέρες τη βδομάδα, με δηκτικότητα ανελέητη, που του έφερνε πάντα στο μυαλό τραχύ εκδότη εφημερίδας από ταινία της δεκαετίας του '30. Ήταν εντυπωσιακή, με μαύρα μαλλιά που άγγιζαν το σαγόνι και αφέλιες, πράσινα μάτια και ανοιχτόχρωμη, σχεδόν διάφανη επιδερμίδα.

Η διοίκηση του Λευκού Οίκου ήταν δουλειά για μαζοχιστές –πολλές φορές οι προσωπάρχες εγκατέλειπαν τη Δυτική Πτέρυγα λόγω εγκεφαλικού ή καρδιακής προσβολής–, εκείνη όμως έμοιαζε να τα βγάζει πέρα σαν να διασκέδαζε, σαν να παρακολουθού-

σε αφ' υψηλού όλο αυτό το δράμα. Είχε περάσει και είχε φύγει από τον ιδιωτικό τομέα, χωρίς ποτέ να παντρευτεί. Θα μπορούσε να τα παρατήσει ανά πάσα στιγμή και να αναλάβει θέση μεγάλη και τρανή στη Νέα Υόρκη, εξαργυρώνοντας τις διασυνδέσεις της.

«Κοιμάσαι καθόλου;» ρώτησε, γέροντας λίγο προς τα πίσω για να κοιτάξει καλύτερα τους κύκλους κάτω από τα μάτια του.

«Πού και πού».

«Πόσον καιρό σε έχουμε στο γραφείο;»

«Γύρω στους δέκα μήνες». Κοίταξε την κούπα της: σκέτος καφές, με τον ατμό να υψώνεται σαν καπνός από το χείλος. Ετοιμαζόταν για δύσκολη νύχτα. «Αν και δεν καταλαβαίνω γιατί χρειάζεται να έχεις κάποιον σε επιφυλακή αφού δεν πας ποτέ σπίτι».

«Καμιά δυο ώρες μόνο θα μείνω ακόμη». Χαμογέλασε και γύρισε να φύγει.

Ο Πίτερ κατέβηκε στο ισόγειο από τη σκάλα. Μια πλακέτα στη μαονένια πόρτα έλεγε «Αίθουσα Διαχείρισης Κρίσεων Λευκού Οίκου – Περιορισμένη πρόσβαση».

Τέντωσε λίγο τους ώμους και όρθωσε το ανάστημά του. Είχε περάσει μια ολόκληρη ζωή προσέχοντας, πουθενά όμως δεν ήταν σε τόση εγρήγορση όσο σε αυτό το δωμάτιο, το άδυτο των μυστικών της Αμερικής.

Ήταν διαφορετικός εδώ μέσα γιατί κουβαλούσε τα δικά του μυστικά, τις ειδικές εκείνες διαταγές που μπορούσε να μοιραστεί μόνο με τους δύο ανωτέρους του, τον Χόκινς και τη Φαρ, μυστικά που ο ίδιος δεν καταλάβαινε: Γιατί έπρεπε να είναι σε επιφυλακή και ποιος μπορούσε να πάρει τηλέφωνο στη γραμμή που φυλούσε κάθε νύχτα;

Πέρασε την ταυτότητά του και μπήκε μέσα.

Ο νεαρός πράκτορας του FBI Πίτερ Σάδερλαντ δεν θα έπρεπε να βρίσκεται στην Αίθουσα Διαχείρισης Κρίσεων του Λευκού Οίκου. Όχι με τη δική του προϊστορία – ο πατέρας του, επίσης πράκτορας, κατηγορήθηκε ότι πουλούσε μυστικά στους Ρώσους με τραγικές συνέπειες για τον ίδιο.

Ο Πίτερ ξέρει πολύ καλά πως η παράβαση ενός κανόνα μπορεί να στοιχίσει ζωές. Και έχει τον νου του. Ειδικά σε αυτή την αίθουσα: στο άδυτο των μυστικών της Αμερικής. Ένα τηλεφώνημα στη διάρκεια της νυχτερινής βάρδιας ωστόσο αρκεί για να βρεθεί στην καρδιά μιας συνωμοσίας που ετοιμάζεται χρόνια, η οποία συμπεριλαμβάνει έναν ρώσο χαφιέ στα υψηλότερα κλιμάκια της κυβέρνησης. Ο προδότης θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε στον Λευκό Οίκο.

Για να σώσει τη χώρα, ο Πίτερ πρέπει να αγνοήσει τους κανόνες και να κάνει το σωστό, με οποιοδήποτε κόστος...

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΟΡΜΗΤΙΚΟΥ ΣΑΣΠΕΝΣ, ΠΟΥ ΕΜΠΝΕΕΤΑΙ ΑΠΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥΣ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΟΥΣ ΠΑΙΚΤΕΣ ΚΑΙ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ.

Ο *ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ* ΤΑ ΣΠΑΕΙ. ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΓΡΗΓΟΡΟ, ΙΔΙΩΣ ΟΤΑΝ ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ ΚΡΑΤΑΕΙ ΤΟ ΣΤΑΘΕΡΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΟΥΙΡΚ. ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΕΙΣ ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΣΕ ΚΡΑΤΑΕΙ ΣΕ ΣΥΝΕΧΗ ΕΓΓΗΓΟΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΤΟΝ ΒΓΑΛΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ. ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ, ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΘΡΙΛΕΡ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ.

MICHAEL CONNELLY, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN:978-618-03-2040-4

9 786180 320404

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82040